

**Μικρασιάτες πρόσφυγες
στην
Κάτω Καμήλα Σερρών**

Από το χωριό Κήδεια (Καρακότζα) στην Κάτω Καμήλα Σερρών

Εννέα Πιστικοχώρια της Περιφέρειας

- Ένα από τα εννέα Πιστικοχώρια είναι και η **Κήδεια ή καράκοτζα:**
- Βουρλάτοι ή Μπάσκιοϊ
- Αγινάτοι ή Ικίζτσε
- Κωνσταντινάτοι ή Τσατάλ Αγήλ.
- Βουλγαράτοι ή Χωρούδα ή Καρατζάομπα
- Καμαριωτάτοι ή Αγία

Για την προέλευση και εγκατάσταση των κατοίκων των χωριών αυτών, υπήρχαν πολλές παραδόσεις.

Μία από αυτές αναφέρει, ότι οι Τούρκοι μετά την πτώση του Μυστρά, αιχμαλώτισαν πολλούς κατοίκους της Μάνης και τους έστειλαν στο Σουλτάνο. Η μητέρα του Σουλτάνου, η Μάρω, που ήταν χριστιανή και κόρη του βασιλιά της Σερβίας Γεωργίου, τους χάρισε τη ζωή και τους έστειλε στην περιοχή της Απολλωνιάδας λίμνης, δίνοντάς τους πρόβατα για βοσκή. Αυτοί ήταν υποχρεωμένοι κάθε χρόνο να παραδίδουν στο δημόσιο διάφορα προϊόντα, όπως μαλλιά, τυριά και τα αρσενικά πρόβατα. Με τον καιρό απέκτησαν δικά τους γιδοπρόβατα και άλλες απασχολήσεις, όπως η γεωργία, η σηροτροφία και η παραγωγή ζαρζαβατικών, τα οποία διέθεταν στις αγορές της Προύσας και του

Κήδεια ή Κίντια ή Καράκοτζα

- Τα Κίντια στα μισά του 19ου αιώνα αποτελούνταν από 80 οικίες. Η στατιστική του Οικουμενικού Πατριαρχείου για το 1905 αναφέρεται σε 192 ελληνορθόδοξες οικογένειες. Σύμφωνα με απογραφή, στα τέλη του 1920 στο χωριό ζούσαν 220 ελληνορθόδοξες οικογένειες. Η στατιστική του Οικουμενικού Πατριαρχείου για το

- Ενώ οι σχέσεις των Ελλήνων με τους Τούρκους των γύρω χωριών ήταν καλές, μετά την ήττα του Βαλκανικού πολέμου, οι Τούρκοι αποθηριώθηκαν, στράφηκαν κατά παντός ξένου και ιδιαίτερα των Ελλήνων. Επιδόθηκαν σε σφαγές και λεηλασίες, σκορπίζοντας την καταστροφή, το πένθος και την απόγνωση. Η περιοχή της Απολλωνιάδος πλήρωσε τον βαρύτερο φόριο αίματος, αφού δεκαεννέα ολόκληρα χωριά της καταστράφηκαν ολοσχερώς.
- Τον Ιούλιο του 1914 τα Κήδεια, όπως και όλα τα υπόλοιπα Πιστικοχώρια, λεηλατήθηκαν από Τούρκους ατάκτους (Τσέτες) και εκκενώθηκαν. Οι κάτοικοι κατέφυγαν στο Μιχαλήτσι, όπως και ο πληθυσμός των υπόλοιπων Πιστικοχωριών. Οι περισσότεροι Πιστικοχωρίτες μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή κατέφυγαν στα εύφορα χωριά των Σερρών (όπως στην Κάτω Καμήλα Σερρών και στη Νέα Ζίχνη Σερρών και της Δράμας και γύρω στις 20 οικογένειες από τα Κήδεια στο Παλαίφυτο Γιαννιτσών.

Κήδεια ή Κίντια ή Καράκοτσα

- Το χωριό ήταν ένα από τα μεγαλύτερα της περιοχής, τα χωράφια του οποίου εκτείνονταν μέχρι τη λίμνη της Απολλωνιάδας, στην οποία μάλιστα οι κάτοικοι συχνά ψάρευαν γουλιανούς, σαζάνια και καραβίδες. Ήταν πλούσια σε ψάρια η λίμνη και τροφοδοτούσε όλα τα τριγύρω της χωριά.

Γλωσσικό ιδίωμα

- Η πλειονότητα των κατοίκων του χωριού ανήκε σε μεγάλες οικογένειες. Τα ονόματα μερικών από αυτές ήταν: Χατζόγλου, Γρηγορόγλου, Θεοδωρόγλου, Ντελόγλου, Τοπσακάλ, Γιαννακόγλου.
- Η γλώσσα των κατοίκων των Κηδείων, όπως και των υπόλοιπων Πιστικοχωρίων, παρουσίαζε διαφορές σε σχέση με τη διάλεκτο των ελληνόφωνων γειτονικών χωριών της περιοχής της Απολλωνιάδας. Οι σημαντικότερες από αυτές ήταν α) διάφοροι αρχαϊσμοί (π.χ. τι ποιήσωμεν;=τι θα κάνουμε;), β) η συχνή χρήση των προσφυμάτων «να», «νο» και «νε» (π.χ. τωνόρα=τώρα, χαράνα=χαρά, μεγανάλη=μεγάλη), γ) η

Βαθιά θρησκευόμενοι οι Κηδειώτες

- Το χωριό ανήκε εκκλησιαστικά στη δικαιοδοσία της επισκοπής Απολλωνιάδος της μητρόπολης Νικομηδείας. Η εκκλησία του χωριού ήταν αφιερωμένη στη Ζωοδόχο Πηγή (γιόρταζε την Παρασκευή μετά το Πάσχα, οπότε και γινόταν μεγάλο πανηγύρι) και ήταν χτισμένη σε τοποθεσία βορειοανατολικά του οικισμού. Η γύρω τοποθεσία είχε πυκνό δάσος από κρانيές και δρύες, το οποίο ανήκε στην εκκλησία.
- Όταν γιόρταζε η Παναγία, έκαναν όμορφα πανηγύρια με γλέντια και χαρές, όπου ξεφάντωναν οι χωριανοί μέχρι το πρωί. Οι άντρες πήγαιναν πρωί - πρωί στην εκκλησία, φορώντας τις ξακουστές και πανέμορφες βράκες τους, που τις έραβαν μόνο στην Κήδεια,

Η εικόνα της Ζωοδόχου Πηγής,
η μόνη που έφεραν οι κάτοικοι στη νέα τους πατρίδα.

Βαθιά θρησκευόμενοι οι Κηδειώτες

- Στο χωριό υπήρχαν δύο παρεκκλήσια αυτό του Προφήτη Ηλία και του Ιωάννη του Προδρόμου. Άλλωστε, σε όλα τα χριστιανικά χωριά της Προύσας υπήρχαν παντού σκορπισμένα πολλά εκκλησάκια με τα αγιάσματά τους, που έδειχναν την πίστη των Ελλήνων προς τον Θεό. Όταν υπήρχε κάποια ανάγκη, σ' αυτούς τους αγίους κατέφευγαν, ζητώντας τη βοήθειά τους.

Απασχόληση των Κηδειωτών

- Πλούσιος ο τόπος, πλούσια και τα Κήδεια, αφού η βασική απασχόληση των κατοίκων ήταν η παραγωγή του μεταξιού. Τα σπίτια τους ήταν διώροφα. Στο κάτω μέρος έμενε η οικογένεια και στο πάνω μέρος ήταν απλωμένα τα κουκούλια του μεταξοσκώληκα, που έτρεφαν με τα φύλλα της ασκαμνιάς - της ασιατικής μουριάς.

Ήθη και Έθιμα

- Οι αναμνήσεις δεν χάνονται ποτέ. Οι Χαμένες Πατρίδες δεν ξεχνιούνται, όσο μακριά κι αν είναι. Άλλο τόσο όμως δεν ξεχάστηκαν τα ήθη και τα έθιμα. Η μοναδική αυτή ένωση του τότε και του τώρα. Η γλυκιά χαρά που ένωνε τους ανθρώπους στα πατρικά χώματα.
- Ακόμα και σήμερα εδώ είναι ζωντανή η παράδοση του Μικρασιάτικου γάμου.
- Τα Κάλαντα των Χριστουγέννων (Τώρα χριστό-να Χριστο-νο-γεννα, τώρα Χριστό-να γεννιέται)
- Κάλαντα Χριστουγέννων, Πρωτοχρονιάς,

Οι αναμνήσεις δεν χάνονται ποτέ. Οι Χαμένες Πατρίδες δεν ξεχνιούνται, όσο μακριά κι αν είναι. Άλλο τόσο όμως δεν ξεχάστηκαν τα ήθη και τα έθιμα. Η μοναδική αυτή ένωση του τότε και του τώρα. Η γλυκιά χαρά που ένωνε τους ανθρώπους στα πατρικά χώματα